

הללויה

לגלי עטרי
ולהקת, "חלב ודבש"
נעלי, "גלי" אשר עיצבו
נעלי טורנדו מיוחדות
להקת חלב ודבש
עבור ארוויזיון 79
נעלי אלכסנדר'ס אשר
עיצבו את הנעלים
המיוחדות לגלי עטרי
עבור ארוויזיון 79
מצטרפים לברכות
פרסום מלניק בע"מ

זה אינו ספור
אהבה רגיל
זה "ספור
שונה"

כרי קינג
(מסדרת "אספן")
מג פוסטר
("ושינגטון
מאחורי
הקלעים")
שבוע 2
"אסתר" ת"א
9.30, 7.15, 4.30
פרסום גולן

הנהלת
חשבונות
שירותי חשבונאות ומיסים
במחירים עממיים ובאחריות
בפיקוח רואה חשבון
יעוץ והדרכה חינוך
טל. 03-745545

מארוקו רימון

(המשך מעמוד 8)

ישראלי: העיקר — הרגעתי אותו והוא הבין את שגיאתו. ייעצתי לו שיתייצב בפני המפקדים ויבקש מהם סליחה. כמוכן, הם סלחו לו וכל העניין הסתדר. הוא נשאר במקום ולמחרת נתתי לו ORN. אבל הוא לא יצא.

אלימלך: הוא היה רגיל לומר: "למה לי לצאת? כאן זה בשבילי כמו פנסיון. לא חסר לי כלום."

אלברט: אחרי כמה זמן מיניתי אותו לסגן-מפקד-הכיתה. הוא היה בסדר גמור. עד שהתחיל לעשות בלאגן. אז החלפתי אותו. ראיתי שזאת היתה מכה אישית בשבילו. הוא ניסה להסתיר את זה עליידי בלאגן עוד יותר גדול. בסוף החזרתי לו את התפקיד ואני חושב שזוהי סגן-מפקד-כיתה הטוב ביותר שראיתי בר חיילים שלי. פעם, יצאנו לאימונים בכפר עזוב. היו דרושים לי שני מתנדבים שיניחו פצצת באנגלור ליד אחד הבתים. ומשם ירוצו לתפוס מחסה ליד קיר גמור. זה היה די מסוכן. נתן היה הראשון שקפץ.

בן-ארויה: בכלל, הוא תמיד אהב להתעסק עם חומר נפץ...

ישראלי: כן, פעם ראיתי אותו מפרק כדור ומוציא את אבק-השריפה. המפקד, אני רוצה להכיר את הכלי שלי ולראות ממה הוא עשוי, אמר לי.

חבר: והוא היה זריז... זה דווקא חשוב מאוד בלחימה בשטח בנוי. הוא היה מטפס על גדרות, קופץ מבית לבית. ממש מפליא. ותמיד היה שר. הולכים, חוזרים — תמיד אלבו שמה.

זייס: היה לו שיר אחד שתמיד היה שר אותו. זה הלך ככה:

אם תרצה לשכור דירה, בלי טיפה של דמי מפתח.

בחזית שכונת-התיקוה יש מלון מכניס אורחים.

המנה הראשונה היא רימונים חיים של פלד...

חבר: פעם ישבנו באיזה מישלט קינדי והוא צורף אלי כרגם...

אלברט: הוא היה מומחה לכל סוגי הנשק של המחלקה...

חבר: שם במישלט היינו צריכים להתחפר. היתה זאת עבודה קשה מאוד. בלילה הייתי גם מטיל עליו שמירה. והוא אף פעם לא אמר מילה אחת, שום דבר לא היה קשה מדי בשבילו.

ישראלי: פעם יצאו שני בחורים מהי פלוגה לקורס צנחנים. הם גם כן היו מרוי קאים. כשחזרו מהקורס, עם סמלים נוצצים על החזה, הפך הדבר לחלום אצלו. כשבאה אחרי זה הודעה להרשמת מתנדבים לקורס צנחנים חדש, היה הוא הראשון שנרשם. אולם היתה לנו מיכסה מסויימת והוא לא נשלח. במקום זה שלחנו אותו לקורס קשרים, וכשחזר התחילו המפקדים להטיל עליו כל מיני תפקידים מיוחדים.

חבר: בתקופה האחרונה היה יוצא עם כל יחידה לשדה. כל מחלקה ושיצאה לתרגיל-אש, היה מצטרף אליה עם הר מרגמה שלו. כי כולם ידעו שהוא רגם מצויין ושאפשר לסמוך עליו, כעל בחור אחראי. הוא גם היה בתור בעל יוזמה וידע לפעול באופן עצמאי. פעם, למשל, באחד התרגילים, נתן לו מפקד המחלקה פקודה לתת סיוע לרובאים שהתקדמו למטרה. אבל הוא עשה חשבון שאילו ירה למקום שהמפקד ציין, היה מסכן את חיי הרובאים. במקום זה כיוון את הפגזים שלו אל מעבר לטווח הפגיעה, על דעת עצמו.

ישראלי: הוא אף פעם לא פחד לטיול אחריות על עצמו.

חבר: אני דווקא הייתי מבוסס מאוד מכל העניין. כי הייתי בין אותם הרובאים שהתקדמו. המ"מ צעק עליו, אבל אני באתי אליו ואמרתי לו תדחה.

ישראלי: לא רק לעניינים כאלה היה מתנדב. מדי פעם צערכים בגודל ימי ספורט ואו דרושים מתנדבים שירוצו בי שזה עם חגור מלא ועוד דברים כאלה. הייתי מעמיד את הבחורים בשורה ומסביר להם מה שדרוש. אלבו היה עומד ו"מחייך". הוא ידע שגם מבלי שירימו את היד אני כבר אקרא לו. פעם ביקשתי להרכיב קבוצת מושיכיהבל. אלבו קפץ (המשך בעמוד 70)

שוויא שוויא

(המשך מעמוד 35)

האמון הוא אחד מיסודות גישתו האישי והאלומית.

ההיסטוריה הארוכה נטעה בו את האגור איום של הקורבן" — בכחינת: "אחרי שהתעללו בי כך, מותר לי הכל". היא גם נטעה בו כמיהה לביטחון, שאינה יודעת ישובע. ההיסטוריה הקרובה העניקה לו גאווה עצומה ביכולתו הצבאית, הדוחקת כימעט כל חדות-הישג אחר.

תיאור סכמטי וכוללני זה של התכונות האלומיות של שני העמים (ומובן שיש להישמר מהכללות כאשר מתייחסים ליחידים) די בו כדי להצביע על הקשיים העצומים, העלולים להיווצר לתיקשורת ביניהם.

כבר ראינו איך הפריעו הדברים במישור המדיני לתיקשורת בין שתי הממשלות.

רקדנית שזי מחוז עממי
"צריף רק להיות בן-אדם"

ובעיקר לתיקשורת בין אל-סאדאת ובגין, שום "כימיה" דמיונית לא יכלה להתגבר על אי-ההבנה הטוטאלית ששררה, והממשל כה לשרור, בין שני האישים.

כאשר בגין איך לעבר אדי סאדאת, מחבק אותה בכוח ומכריח אותה להתנשק עימו, בעוד שאדי סאדאת עומד קפוא, משהירד להתייחס רחוק ומאלין את עצמו לחייך בי אדיבות — הרי זהו מעמד סימולי מאד.

אל-סאדאת סבור כי בגין עומד על קוצו של יו"ד, שאין לו אמון במצריים. שטענות הביטחון שלו הן מפוררות ואינן אלא אחי-זרעונים, להסוות כוונות-זדון, שהוא עומד בלי סוף על המקף, ואינו מסוגל למחווה גדולה. בגין סבור כי אל-סאדאת אינו צריג, שהוא משחק במחנות תחת לעוסק בבעיות אמיתיות, שהוא דורש מישראל לחתור על סיפוק צרכי-ביטחונה היסודיים ולהפקיר נשים וילדים לטבח.

משקוף אופטימי יכוד החשוב כי שניהם אינם מאמינים, בעצם, לי תיאור זה של הזרות. אדם פסימי יגיע לכלל מסקנה ששניהם מאמינים בדברים אלה איש עד רעהו — ומן הסתם יצדק.

להיות בן-אדם

אם כן, מה יתרחש כאשר ישראלים מן-השרה ייתקלו במצרים-יבשרים? קשה לדעת זאת מראש. הניגודים הם בולטים. אך פעמים דווקא הי ניגודים מושכים זה את זה. והספק רנות ההדרית היא גורם חשוב מאד.

המצרי עלול לראות את "הישראלי הר מכוער", גס-הרוח, חסר-הנימוסים, המחפה על חוסר-ביטחונה העצמי בתוקפנות שחצי-גיח. ואז יתנו צרות. אך אין זה מוכרח להיות כך. הוא יכול לראות גם את "הישראלי היפה", שהוא גליילב, בלתי-פורמלי, ישר-לעניין.

ההבדל בין השניים אינו גרוע. אלה הן אותן התכונות עצמן, אך בשתי מהדורות — אחת מושכת וחיונית, אחת דוחה ושלילית.

כשבאתי לקאהיר ראיתי את אחד הי ישראלים האופייניים ביותר שולט בבניין הטלוויזיה הגדול שעל גדת הנילוס. הכל אהבו את אלכס גילעדי. גישתו חסרת-החוכמות, גסותו המבודחת, כישורו לי אלתר ולארגן, דיבורו ה"דרגרי" — כל זה מצא חן בעיני המצרים, שלא ראו מעולם דבר כזה. אחרון התכונות, אצל אדם אחר, היו עלולות לקומם ולהרגיו.

היכן ההבדל? פשוט מאד: צריכים להיות בן-אדם.

זוהי, בעצם, כל התורה על רגל אחת: כבד את האדם שמולך. דע שאין הוא נחות ממך אלא אך שונה ממך, שגם כאשר הוא עני ופשוט, יש לו הדר טבעי שמקורו במסורת לאומית מפוארת ועתיקת-יומין. אל תנסה להיות מה שאינך, אך דע שאתה זקוק לכל הטאקט שלך, כדי להימנע מדרכי התנהגות וביטוי העלולים להיראות ולהישמע במצרים בצורה שונה מאשר בישראל.

עור וייצמן אמר פעם: "כדי לדבר עם סיני לא צריכים לדעת סינית, וכדי לדבר עם ערבי אין צורך לדעת ערבית. צריכים רק להיות בן-אדם."

עור הוכיח זאת בעצמו. הוא כבש את לב המצרים בסערה. גם במצריים, כמו בישראל, הוא אמר כל מה שנכנס לו לראש. הוא התבדח עם גדולי המדינה (שלא כולם מחוננים בחוש-הומור מובהק, אם כי המצרים, כעם, אהבים הומור ו"אהבים לצחקק). הוא התנהג כישראלי לכל דבר, ולא ניסה לחקות את מארחיו. הם אהבו אותו, מפני שראו לפנייהם אדם רענן, בלתי-מוייף, ידידותי, ללא גינווני טכס. ובכל זאת: אדם בעל טאקט רב, המחונן בחוש אינסטינקטיבי למחווה הנכונה.

אם כל הישראלים שובקרו בי מצריים ינהגו כך, יכול המופגש ההיסטורי להזדיר תוצאות חיוניות מאד.

..אנא, הידעו!"

ה ויששני כי ברגע זה יושבים מיליון ישראלים, והוגים מיליון תוכניות — מה לעשות במצריים, איך לארגן את מצריים, מה ללמד את המצרים, אילו עסי קים משותפים לעשות עימם, מהצדדים זן מחרידה אותי.

כבר עתה מתפרסמות בעיתונים תוכניות שונות ומשונות של אישים, חברות וסגמ רודפיי-פירסומת שונים. זה מתכנן קונגרס משותף, זה תערוכה בקאהיר, זו קונצרט על הגבול, פלוגי כבר מודיע על מיפעל שיוקם, וכן הלאה.

רוב ההודעות האלה אינן אלא המצאות של אנשי-חסי-ציבור ממולחים, הסבורים כי זהו מה ש"הולך בשוק" עכשיו, כימעט כל התוכניות הן מגוחכות. אם יש עצה טובה אחת שיש לתת אותה ברגע זה לישראלים, הרי היא זו: אנא, הידעו!

אז תתנפלו! אז תפחידו את הבריות בחיוביקי-הרוב הגדול ש' לכם! רסנו את זההתלהבות שלכם, גם כשהיא כנה לגמרי!

תנו למצרים להתרגל למחשבה, לאטי לאט. תנו לנות כמה פרויקטים קטנים, התחלתיים, בתנאי-מעבדה. אל תפעילו בי מצריים, ברגע הראשון, את כל העצבנות והדינאמיות והאילתור המפורסם של הי ישראלים! אחרת עלול כל הרומאן הזה להיגמר בחודש אחד!

המצרים חוששים. הם מבקשים לתעל את המגעים, להשהות את הורם. קודם כל יוחלפו שגרירים, אומר אל-סאדאת, אחר-כך, בהדרגה...

לטובת שני הצדדים, כדאי לנו לאמץ לעצמנו גישה זו. כביקורי האחרון במצריים דיי ברתי לא פעם על נישא זה עם מדינאים ואישים אחרים. התגששה אצלי הצעה, שהצעתיה לבעניי שיוני: שתקום ועדת-תיאום מצי-רית-ישראלית לפיקוח על המגעים בשלב הראשון.

סבורני כי זהו צורך חיוני. הסיסמה צריכה להיות אחת האמרות השגורות ביותר בשפה הערבית: **שוויא שוויא!**